Har vært i Sveits, holdt sirkel i en hytte i en dal. Den var trang, men lyset kom ned som en kile. En liten elv sang dag og natt. Selv de minste blomstene sang i solen og drakk regn. Hytta hadde det vi trengte, blant annet utepeis. De høye tindene sto som en sirkel omkring oss.

Som regel er reisene min som dette. Jeg går på flybussen på Hovseter. Jeg går av på Gardermoen. Jeg sjekker inn, finner det rette flyet. Så gør vi ombord og flyet letter. Hvor mange ganger har jeg ikke sett demonstrasjonen av flytevesen og hørt om de surstoffmaskene som skal falle ned. Mange ganger. Jeg hører det ikke lenger. En seksti år gammel kvinne får lettere panikk fordi hun sitter ved nødutgangen, og får ansvaret på seg å åpne den døra, så vi alle kan strømme ut på vingen i tilfelle en ulykke.

Heller ikke denne gangen ble det unødvendig å åpne denne døra, heldigvis. Vi landet trygt i Zurich.

Så begynner vandringen fjennom korridorenes og døreners labyrint, fram mot dit hvor bagasjen kan hentes. Jeg har bare carry-on-bagasje, en koffert med plass til tromme og noen klær, samt tannbørste, så der hefter jeg ikke et sekund. Jeg vil ut.

Det er alltid en der som henter meg. Denne gangen var vedkommende der før jeg landet. Det er ikke alltid så. Det har ahendt at jeg har sittet på en fremmed flyplass og ventet på en kontaktperson jeg ikke kjenner, en som kommer en halv time etter at flyet landet, på grunn av ditt eller datt. Beholdt jeg roen? Ikke alltid det.

Men her ser jeg Walti gjennom glassveggen der jeg kom gjennom bagasjehallen. Jeg gikk ut på grønn sone, kom inn i ankomsthallen, og videre, til parkeringshuset. Så fikk Walti fart i Fiaten og ut rullet vi.

Jeg fikk en natt i hans og Barbaras hule. Så slik fikk jeg se litt av Sveits, bare litt, en innsjø, en liten landsby og så fjell, naturligvis.

Det er uvant med tid for sightseeing. Vanligvis fraktes jeg som en travel, omflakkende sjaman med en scedule å holde direkte fra flyplass til workshopsted, innkvartes på et rom, får meg en tallerken suppe og så er det å gå i gang med å rettlede en gruppe mennesker, som er møtt opp for å få nye erfaringer og healingopplevelser med denne langveisfarende hverdagssjamenen, i olabukse og skjorte og dette på famlende tyske. For nå er det tyskere som bestiller meg.

En gang ble jeg hentet av en fartsglad tysk kvinne i en lav muskelbil, vi var oppe i 170 på autostradaen. Det var gøy. Men selv i denne farten ble vi forbikjørt av en annen sølvpil, som bare forsvant ut av syne.

Altså en hytte i en dal.

En sovesal for menn og en for kvinner. Jeg bor på kontoret innenfor soveslaen. Walti og Barbazra har et rom for t.

Hva kan jeg berette om hva som skjer på en sirkel som dette?

Det er nesten ikke noe å si. Man må være tilstede for å erfare selv. Mange spørsmål får jeg denne gangen, uvanlig mange og jeg svarer og svarer så godt som jeg kan. Jeg skulle sikkert avbrutt besvarelsene tidligere enn det jeg gjorde. En god ting lærte jeg. Det var en annen vis mann i sirkelen, så jeg sente mange spørsmål til ham. Det kalles delegering.

Hva mer? Jeg oppdaget hemmelige hjelpere i sirkelen. Altså ikke hjelpere i veiviser og forfedreklassen, ikke devaer og dakinier, ikke hjelpere fra et pantheon i myteverdenen, eller fra Saivo.

Det satt en i sirkelen rett ovenfor meg. På et språk jeg kunne oppfatte der, forsto jeg følgende. Vedkommende var min hjelper i sirkelen. Vedkommende var min "jordledning". Vedkommende var i meg, som vi var ett i en strøm av energi, kanskje på et plan så fint av det vanligvis ikke kan skje mellom folk.

Det skjedde nå. Når jeg var taus og kjente etter, kom den energistrømmen inn i meg. Jeg husket jeg hadde opplevd det samme en gang før, nemlig på utesittingen på Gudfjelløya nylig.

Jeg ror jeg er faorandret. Noe nytt skjer. Ny fase. eller egentlig: Ny begynnelse.

Her er en annen hendelse. Jeg hadde med min eldste tromme, lagd i 1981. Den passer akkurat inn i carry-on-kofferten min. Jeg brukte den flittig. Skinnet til den trommen fikk jeg av min mor. Så var det ett trommslag. Akkurat på et svakt sted på skinnet. Reinsdyrhammeren gikk tvers igjennom skinnet. Det revnet.

Trommen ble stille.

Det var også et tegn. Jeg må legge noe gammelt bakom meg. Må slippe det. La det fare. Tydelig tale dette. Først da kan det nye vokse.

En sirkel av fjell rundt oss. Det vil jeg huske fra Sveits. Fjellene og de nye innsiktene, kraften i den nye begynnelsen og friheten i mitt liv nå. Frihet. Fra tradisjoner og sedvanlige måter. Den friheten er også en utfordring for de som har fulgt min undervisning, for mange av dem forventer de tidligere metodene og måtene. Eller kansksje er det bare noe jeg tror?

Omgitt av fjell. De snakket hele tiden. Pratsomme var de. Høyt og tydelig snakket de.

Jeg kom hjem med fly og buss. Ganske sigen. Brukte noen dager på å komme meg. Finne rytmen i stillheten i heimen, med andre gjøremål.

Denne høsten har seg en sirkel hver annen weekend, noen er fire-fem dager lange. Jeg gru-gleder meg. En annen side i livet mitt trenger næring og oppmerksomhet. Neste år, lover jeg meg selv, skal jeg ordne meg slik at jeg får tre uker mellom hver gang jeg er der "ute" og jobber i funksjonen som sjaman.

Hjemlige fjell kaller meg. Stillhetens fjell. Sjamanenes arvefjell. Fjellene i hjertet. De har noe å si meg, tror jeg, på et språk jeg lengter etter å lære meg og å leve med

mvh ailo gaup